

El meu bar

No se m'acudia cap manera millor de passar una nit de dissabte

Foto: Frédéric Poirot

En tot just tres dies he completat una nova el·lipse al voltant de sol, m'he fotut una hòstia absurdament immensa per una qüestió immensament absurda que encara no em deixa dormir i he posat fi, amb una abraçada, a una relació de vint-i-tres anys que ha omplert la meua vida alhora que la buidava. Tot això mereixeria una copa (o dues, o vint-i-tres) però malauradament el meu bar fa temps que va tancar.

Trec una cervesa de la nevera i recordo quan el Tony me n'obria una només de veure'm entrar (com el Norm, a *Cheers*, però sense corbata ni aclamació popular). Amb el primer glop -no hi ha res com el primer glop d'una cervesa- em permeto viatjar en l'espai (no gaire lluny) i en el temps (massa enllà) fins a qualsevol de les nits en què solia tancar el meu bar de capçalera abans que un mal dia no tanqués del tot i deixés un cràter per sempre dins sa meua vida.

Suposo que per a la majoria de clients aquell bar era un bar, una mena de box on posar el motor a punt abans de sortir amb el dipòsit ple cap alguna discoteca dels voltants a maltractar els timpans i deixar-se les cordes vocals en converses impossibles. *Dos petons, Clara! Ah, és Sara, perdona. Què vols prendre? El què? Ah, d'acord, Malibú amb pinya.* Però per a mi no. No era un lloc de pas, era l'objectiu. Per què havia de marxar si allà hi estava millor que a qualsevol altre lloc del món? On, si no, em posaran *Thunder Road* (la versió acústica del 75) el dia que la necessito? I sense demanar-la.

Em sembla que vaig aprendre més coses als bars que a la facultat -esclar que al bar de la facultat també vaig aprendre'n unes quantes-; tot i que fa de mal dir perquè tant els bons professors com els bons cambriers escassejaven. Els bars, però, tenien l'avantatge que n'hi havia, com el meu, que no tancaven mai del tot.

Si li tocava tancar a la Sílvia, ens avisava subtilment amb el *Total Control* dels Motels, i no s'hi valien protestes; si era el Tony, més clàssic, ens donava més temps amb els vuit minuts del *Stairway to Heaven* de Led Zeppelin, i la cosa sempre s'estirava. L'amo, l'Antonio -Coco per a gairebé tothom- no recordo que tingués cap cançó fixa, i, encara millor, tampoc tenia hora fixa per tancar (no la tenia per res, de fet). Bé, sí que baixava la persiana quan manaven les ordenances, cap a les tres de la matinada, però des de dins. Allà hi solíem quedar, en un racó de la barra, ben arrapats als tamborets, tres o quatre exemplars que ens resistíem a seguir l'instint que duia la resta del ramat a emigrar cap a la discoteca de guàrdia per mirar de convertir en memorable una altra nit de dissabte.

L'Antonio abaixava el llum, posava al plat un disc de Tom Waits o de la Velvet i xerràvem, bevíem i fumàvem fins que se'ns acabaven les paraules o el tabac (l'alcohol no se'ns va acabar mai, és el que tenen els bars). Alguna vegada, quan tornàvem a pujar la persiana per tancar-la des de fora, ens sorprenia la claror d'un diumenge que havia començat sense esperar-nos. No se m'acudia cap manera millor de passar una nit de dissabte. Ho tenia tot, en aquell racó de la barra. Malibú amb pinya, on vas a parar.